

РЕШЕНИЕ

№ 73

гр. Пловдив, 08.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XIII СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Полина П. Бешкова

при участието на секретаря Илияна П. Куцева Гичева
като разглежда докладваното от Полина П. Бешкова Търговско дело № 20235300900062 по описа за 2023 година

Предявени са обективно кумулативно съединени иски по чл. 432, ал. 1 от ТЗ във вр. с чл. 79, ал. 1 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД.

Подадена е искова молба от “Кей Би Си Банк България“ ЕАД, с ЕИК 831558413, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Лозенец, бул. “Никола Вапцаров“ №55, “Експо 2000“, чрез юрк. Е. Д. (с **правоприемник в процеса “Обединена българска банка“ АД, с ЕИК 000694959**, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Триадица, бул. “Витоша“ №89Б), против М. А. К., роден на ***** г. Твърдят, че по договор за студентски кредит №1509301031600500/08.10.2015 г. Банката отпуснала на ответника кредит в размер на 93 879,84 лева с цел заплащане на 12 бр. такси за обучението му, всяка в размер на 7 823,32 лева. Крайният срок за погасяване бил 05.09.2032 г. Кредитът бил усвоен от кредитополучателя на описаните в ИМ дати. Между страните била уговорена възнаградителна лихва за ползване на предоставения кредит в размер на 7% за целия срок на договора. В договора бил предвиден гратисен период до 05.09.2022 г., през който кредитополучателят не дължи плащане на главница и лихва по кредита. Банката не била капитализирала редовната лихва, начислена през гратисния период, като същата била отложена до влизане на ответника в погасителния план и ставала изискуема с обявяване на предсрочна изискуемост на същия. Съгласно договора се дължала лихва за забава в размер на основния лихвен процент, увеличен с 10 пункта годишно върху забавената сума за времето на забавата до окончателното изплащане на забавените задължения. Погасителният план предвиждал кредитът да бъде погасяван на 120 равни анюитетни месечни вноски, считано от 05.10.2022 г. до 05.09.2032 г. На

датите 05.10.2022 г. и 05.01.2023 г., според твърденията на ищеца, кредитополучателят не заплатил дължимите погасителни вноски, поради което неизпълнение ищцовото дружество упражнявало правото си да обяви непогасените суми за предсрочно изискуеми, считано от датата на получаване препис от исковата молба от ответника. Искат от съда да осъди ответника М. А. К. да заплати на банката посочените в исковата молба суми: 78 233,20 лева – главница; 2 225,55 лева – редовна възнаградителна лихва, начислена за периода 05.09.22 – 01.02.2023 г. включително; 29 851,05 лева – отложена възнаградителна лихва за периода 09.10.2015 г. – 05.09.2022 г. вкл.; 39,12 лева – обезщетение за забава, начислено за периода 05.10.2022 г. - 01.02.2023 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на завеждане на ИМ до окончателното ѝ изплащане. Претендират направени в производството разноски в т.ч. юрисконсултско възнаграждение.

В двуседмичния срок по чл. 367, ал. 1 от ГПК за ответника М. А. К., роден на ***** г., с удостоверение за продължително пребиваване №515, издадено на 29.09.2015 г. от МВР Пловдив, назначеният му особен представител адв. П. С. депозира отговор на исковата молба, с който изразява становище за допустимост, но неоснователност на предявените искове. Оспорва същите по основание и размер. Посочва, че в договора бил определен краен срок за погасяване - 05.09.2032 г., поради което той ставал изискуем след нея. По отношение на твърденията на ищеца, че са налице условията за обявяване на кредита за предсрочно изискуем, намира, че изявлението на банката като кредитополучател за обявяване на кредита за предсрочно изискуем не е породило правни последици, тъй като съобщението за това едностранно изменение на договора и обявяването на предсрочната изискуемост на исковата претенция не били връчени на ответника. На следващо място, ищецът не бил изпълнил задължението си по чл. 432, ал. 2 от ТЗ, като не бил дал на ответника достатъчен срок за предсрочното връщане на сумата по кредита.

Препис от така постъпилия отговор е изпратен на ищеца по делото, който в срока за депозиране на допълнителна искова молба, не е упражнил това свое право.

Съдът, от събраните доказателства и фактите, които се установяват с тях, прие следното:

Съдът е указал на страните, че доказателствената тежест в процеса се разпределя по следния начин: Всяка от тях дължи доказване на заявените от нея позитивни факти. Така, ищецът следва да установи фактите, на които основава своите твърдения, съобразно правилото на чл. 154 от ГПК – вадно възникнало договорно правноотношение между страните, както и предпоставките за обявяване на кредита за предсрочно изискуем, в т.ч. надлежното уведомяване на ответника за упражняване на субективното право на банката.

Не се спори по делото, като в този смисъл е и доказателствената

съвкупност, относно сключването, съдържанието и вА.дно породеното правно действие на процесната облигационна връзка.

Няма спор също, че кредитът е предоставен, като ответникът не твърди и не доказва погасяване на задълженията си изцяло или частично. Оспорва настъпването на субективния елемент от материалноправните предпоставки от фактическия състав, трансформиращ кредита в предсрочно изискуем.

Предсрочната изискуемост представлява сложен фактически състав от два елемента - обективен и субективен. Обективният изисква настъпване на факт, уговорен от страните, относно неизпълнение на договорно задължение - неплащане на една или няколко вноски, като в случая този елемент е уговорен с чл. 6.2 от договора – неплащане на три последователни погасителни вноски. По настъпването на този факт не се спори, той се установява и от заключението на ССЧЕ, което съдът възприема като обективно и професионално изготвено, а и неоспорено от страните.

На свой ред субективният елемент изисква кредиторът да упражни правото си да обяви кредита за предсрочно изискуем, като уведоми длъжника за това. Действието на предсрочната изискуемост започва от момента на получаване от длъжника на волеизявлението на кредитора, ако към този момент са нА.це обективните факти, обуславящи настъпването й. Каза се вече, че в случая обективните предпоставки са нА.це, а изявлението е обективизирано в исковата молба, препис от която е връчен на особения представител на ответника, назначен по реда на [чл. 47 ГПК](#), тъй като той не е намерен нито на двата посочени настоящи адреса, нито на известния по делото мобилен телефон, всички удостоверени в справка на МВР на л. 36. Важно е да се посочи, че вторият адрес в справката е този, вписан в договора. Същевременно обаче според чл. 9.3 „всички уведомления и извлечения във връзка с този договор следва да бъдат направени в писмена форма и ще се считат за получени от Кредитополучателя, ако по факс, чрез лично доставяне или чрез изпращане по пощата, или куриерска фирма с обратна разписка *достигнат до адресите на страните, посочени по – долу или в уведомлението за промяна на адреса по чл. 5.1.2.*“ Цитираното „по – долу“ е обективизирано в разпоредбата на чл. 9.4, според която кредитополучателят оправомощава долупосоченото лице да го представлява в отношенията му с Банката във връзка с договора, вкл. като представител по смисъла на чл. 107, ал. 2 вр. ал. 1 ГПК и съдебен адресат, чрез който кредитополучателят се съгласява да получава кореспонденцията по чл. 9.3. На датата на сключване на договора е подписано и споразумение между банката, ответника и „пълномощника“ Т.Н.К., като правомощията на последната са подробно разписани в текста на споразумението: да представлява ответника пред банката, да получава всички документи относно кредита, вкл. тези за обявяване на предсрочната изискуемост, като тук изрично е посочено, че „*документите ще се считат за връчени на кредитополучателя, ако по факс, лично доставяне или чрез изпращане по пощата с обратна разписка или с телеграма, достигнат до адреса на пълномощника: с. ****“. Други разписани

правомощия на пълномощника са: да го представлява пред компетентните държавни органи при евентуално принудително изпълнение срещу имуществото на кредитополучателя в рамките на *изпълнителното* производство.

По делото няма твърдения и данни посоченият от пълномощника адрес да е бил променен чрез надлежно уведомление до банката, предвидено в чл. 1.2 от договора. Следователно страните са договорили обявяването на предсрочната изискуемост да стане не на настоящия адрес на ответника като адресат, а чрез пълномощника на неговия адрес. Не се твърди и установява този ред да е бил спазен преди подаване на исковата молба. Същевременно същата не може да преодолее договорения режим за връчване на книжата, тъй като по процесуалните правила на ГПК е направен опит за връчването ѝ на всички известни по делото адреси на ответника и по телефон, а не на трето лице, за което не е представено пълномощно за процесуално представителство в исковото производство. *Споразумението касае единствено връчване на книжа и представителство в рамките на изпълнителното, а не на съдебното производство.* Макар в основния договор да е предвидено, че третото лице действа като представител по смисъла на чл. 107, ал. 2 вр. ал. 1 ГПК и съдебен адресат, от една страна това му качество – видно от разписаните правомощия, е свързано с надлежното получаване на кореспонденцията по чл. 9.3, а не процесуално представителство пред съда, а от друга, тази норма е обща и прецизирана в цитираното споразумение, в което подобно правомощие на пълномощника не е предвидено. Още повече, че чл. 107 ГПК предполага искът да е насочен срещу лице, което е с неизвестен адрес, а в случая ответникът има два известни в страната настоящи адреса и регистриран мобилен телефон, поради което връчването е станало на тях при условията на чл. 47 ГПК. Адрес в чужбина не е известен по делото, поради което връчване на книжа чрез съдебна поръчка е невъзможно, не е възможно и връчване чрез трето лице, което не е надлежно упълномощено от ответника за негов процесуален представител или изрично посочено от него за съдебен адресат по смисъла на чл. 39, ал. 1 ГПК в рамките на исковото производство, а не на изпълнителното, както е разписано в споразумението. Следователно, няма друг начин за процесуално представителство на ответника освен чрез назначения му особен представител при условията на чл. 47 ГПК, но и няма друг начин за обявяване на предсрочната изискуемост на кредита освен чрез нарочно упълномощеното за това трето лице, което е следвало да бъде уведомено за упражняване на субективното право на кредитодателя преди подаване на ИМ, каквото нито се твърди, нито се установява. По принцип според настоящия съд е възможно чрез връчване по реда на чл. 47 ГПК – на особен представител, да се постигне ефектът на предсрочната изискуемост, но само в случай че договорът не предвижда специални правила, уреждащи връчването на изявлението на кредитора да става на адрес, различен от този на ответника - на трето лице – пълномощник, натоварено с получаването на книжата, в който само случай би

се реА.зирал целеният правен ефект съобразно пределите на договорната свобода. И само ако на този адрес връчването се е оказало невъзможно, без да е било изпълнено задължението на ответника/пълномощника да посочи нов адрес при промяна, би могло да се приложи т.нар. фингирано връчване, предвидено в цитирания чл. 9.3. В този смисъл е и законовата фикция на чл. 14, ал. 2 ЗПК, според която потребителят се смята за уведомен, когато уведомлението е било изпратено на последния посочен от него адрес.

Налага се изводът, че субективният елемент от фактическия състав на предсрочната изискуемост не е надлежно настъпил, вкл. в хода на процеса, тъй като чрез назначения по делото особен представител на ответника не може да се дерогира договореното между страните правило волеизявлението на кредитора да достигне до точно определено лице на изрично посочен и непроменен адрес, който не съвпада с този на ответника.

Ето защо поради ненастъпила предсрочна изискуемост на кредита претенцията като преждевременно предявена е неоснователна и ще се отхвърли.

Разноски на ответника не се присъждат, тъй като такива не се претендират и установяват.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от “Обединена българска банка“ АД, с ЕИК 000694959, със седа.ще и адрес на управление: гр. София, район Триадница, бул. “Витоша“ №89Б /правоприемник в процеса на Кей Би Си Банк България“ ЕАД, с ЕИК 831558413, със седа.ще и адрес на управление: гр. София, район Лозенец, бул. “Никола Вапцаров“ №55, “Експо 2000“/ против М. А. К., роден на ***** г., с удостоверение за продължително пребиваване №515, издадено на 29.09.2015 г. от МВР – Пловдив, парични осъдителни искиове за присъждане на следните суми по договор за студентски кредит №1509301031600500/08.10.2015 г. в размер на 93 879,84 лева с цел заплащане на 12 бр. такси за обучението на ответника, всяка в размер на 7 823,32 лева и краен срок за погасяване - 05.09.2032 г.: **78 233,20 лева** – главница; **2 225,55 лева** – редовна възнаградителна лихва, начислена за периода 05.09.2022 – 01.02.2023 г. включително; **29 851,05 лева** – отложена възнаградителна лихва за периода 09.10.2015 г. – 05.09.2022 г. вкл. ; **39,12 лева** – обезщетение за забава, начислено за периода 05.10.2022 г. - 01.02.2023 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на завеждане на ИМ до окончателното ѝ изплащане.

Решението подлежи на обжалване пред АС Пловдив в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Пловдив: _____

